

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

2. De ejusdem probitare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

6. Semper autem secludendus est contemptus, sive actualis, sive virtualis, ut ex se patet. Et virtuale quidem esse (pato) si quis ex Ministris semper profiteretur oscitanter, & distractè se habere; tunc enim videretur contemnere res Sacras, ut in simili *Opus de Sac. Missæ*, c. 5. §. 1. n. 6. diximus de Sacerdote, non curante de ullis Rubricis Missalis.

§. II. De Ministris probitate.

1. **Q**ui conficit Sacramenta (nam de suscipiente mox §. 3.) ita dispositus esse debet, ut dum conficit, iniuriam non irroget Deo, cui in conficiendo simulatur. Vnde concludunt communiter Doctores, eum non debere esse in statu peccati mortalis (si ex officio illa ministrat, quod officium §. sequenti explicabitur clare) nam licet Minister ille, qui est Dei inimicus, valide Sacramentum conficeret; non tamen sancta sanctè tractaret. Vnde peccaret mortaliter.

2. De huius peccati mortalis incurfu, certam rationem reddere difficile aliquibus visum est; ita, ut quidam dicant solum incurri peccatum veniale, quia non vident irreverentiam gravem, nec aliud caput, unde tantus rigor enasci possit. Ita Hieronymus Llamas in *summa*, & Ludovicus de S. Ioanne, citatus à Leandro mox adducendo, inclinatur Ortiz, citatus ab eodem, docentque aliqui recentiores innominati apud Leand. r. 1. de *Sacr. in gen.* 4. §. 8. & 9. qui etiam advertit hanc sententiam fuisse à Censoribus fidei delatam ex dicta summa Llamas.

3. Dico veram esse communem sententiam, quam confirmant DD. quos citat, sequiturque præcitatus Leander. Ratio autem communis, in qua innititur sententia hæc, ita breviter inducitur ab Hurtado, d. 4. de *Sacr. in gen. diff.* 9. Conficere Sacramenta in mortali, est prohibitum non iure aliquo positivo humano, nam id nullibi prohibetur, tamen in aliquibus Sacri Textus capitulis supponitur esse illicitum; neque positivo divino, voluntate Dei lato, quia de eo nullatenus constat; sed est prohibitum iure divino naturali, orto ex natura Sacramentorum, quam ex Dei institutione habent, quia est irreverentia contra Sacramentum, institutum ad sanctificandam, & mundandam conscientiam fidei ab immundo, & sordido Ministro ad hoc consecrato, *Et paulo post*. Est irreverentia gravis, atque adeo mortalis, quia effectio Sacramenti est res gravis, & non parvi momenti, ac proinde, cum facta in peccato mortali sit illicita, erit per se, & ex suo objecto graviter, & mortaliter illicita. Hæc Hurtado.

4. Profectò hæc adversarios non expugnat, concedent enim effectio Sacramenti esse rem gravem, sed negabunt consequentiam illam, *ac proinde si est illicita, est graviter illicita*, facile enim concedunt receptionem Sacramenti esse irreverentiam gravem, ut cum omnibus DD. dicitur §. sequenti; at non cum eadem facilitate concedere volent, effectio Sacramenti ejusdem Sacramenti, quæ in alterius gratiam commutiter exhibetur, esse etiam irreverentiam gravem, longè enim diversa sunt hæc duo, Me indignum suscipere in Me Sacramentum, ordinatum ad mundiciem, & Me indignum concurrere cum homine fidelis, qui signè illud suscipiat.

Si ego rebellis adversus Regem, nomine ejusdem Regis adjuvem alium rebellem ad se humiliandum ipsi eidem Regi, ejusque reconciliationem procurandam, num de hoc opere, quod in ejus gratiam facio, me quasi de nova rebellionem, hoc est de novo, gravius delicto Rex condemnabit? Non utique. Peccatum autem veniale, ideo non evitabo, quia aliqua tandem deordinatio est, me indignum à rebus tam sanctis tractandis non abstinere, cum possim.

Hanc meam considerationem, vel certè similem, forte vidit Leandro l. c. qui propterea se reducit ad ultimum refugium, ad quod in similibus, in quibus rationem à priori difficulter invenire possumus, confugimus omnes; nimirum, hanc irreverentiam esse gravem existimandam

ex perpetua traditione, & sensu communi Ecclesie (cum non extet, nec præceptum hujusmodi potestatem dicendum sit, adesse præceptum Christi Domini merito, pro tanta Sacramentorum ab se infirmitate, & præcipit.

§. III. Explicatur praxis prædicta probitate Sacramentorum.

1. **I**psa eadem Ecclesia, ex eadem traditione, & consuetudine, applicuit necessitatem actualis probitatis, gerere Minister Sacramenti debet, nam propterea DD. sequentem regulam efformant, certe probitas Solum tunc existens in peccato mortali, mortalius est conficiens Sacramentum, quando ad illud Sacramentum conficiendum est solemniter consecratum, aliunde aliquam excusationem in eo malo statum conficiendi. Ratio regula est, quia DD. probabiliter tunc solum agnoscunt in hoc adesse Ecclesie consuetudinem, cum ratio reverentie est præcipua. At gravis valde prebabiliter, tunc solum est, quod fuit quis ad illud Sacramentum conficiendum consecratum, & ut consecratus operatur, nam propter consecrationem magis, magisque obligatur ad sanctam tractanda. Hæc est regula, cujus clausula, quia clausula exposcunt declarationem, sigillatim sunt declaranda.

Conficiens Sacramentum.

2. Sic merito dicimus: nam Sacramentalia conferre vel alia munera Ecclesiastica exercere in mortali, est mortale, quia hæc Sacramenta non sunt.

3. Quare Sacerdos aquam lustralem, nuptias, paschalem, sal benedicens, ut item benedicens populum etiam cum Eucharistia, Parochus solemniter baptizans privatim hominem ab alio collati, supplet, idem Parochus assistens matrimonio, Sacerdos porticens, laicus ministrans Eucharistiam fidelibus, idem eandem benedicens, sive extrailam tangens, concionator verbum etiam publice prædicans, Episcopus primam tonsuram conferens, idem Virgines, & Christum consecrans benedicens Oleum sanctum, Altaria, Temples, Corpora vestes sacras, Vasa, non peccant mortaliter, dum hæc in peccato exercent, quia sic Sacramenta non faciunt. Esto de *Lug. d. 8. de Sacri. sec. 9. n. 176. de Episcopum consecrantem Christum, & benedicens infirmorum in statu peccati, peccare mortaliter, & libentius sequimur doctiss. Vasq. 3. part. diff. 2. §. 4. de c. 4. n. 48. apud eundem de Lug. qui id negat.*

Quando ad illud Sacramentum est solemniter consecratum.

4. Dico (solemniter consecratus) nam baptizans privatim, & dantes assensum ad matrimonium, ipsi contrahentes sunt Ministri, qui conficiunt Sacramentum matrimonii, hic non comprehendimus, Ministri ad baptizandum, & Ministri ad matrimonium sunt omnes Fideles nequaquam ad hæc solemniter consecrati, sed solum à Christo Domino deputati, qui instituit hæc Sacramenta.

5. Hinc etiam Sacerdos ministrans privatim Baptismum, hic non comprehenditur, quia id facit non consecratus ad illum, sed perinde ac ceteri Fideles.

6. Aliqui hanc clausulam sic formant, (quando ad Sacramentum est solemniter quis consecratus, & deputatus) sed nos iis non assentimur, quia sequenti dictos privatos Ministros Baptismi, hic comprehendimus cum tamen valde probabiliter à DD. communiter censentur. Nam propterea etiam excludimus, etiam item probabiliter sententia, dictos Ministros matrimonii quatenus conficiunt, non verò propter mox dicenda sequenti, quatenus suscipiunt.

7. Ex hac doctrina fit Ministrum peccare mortaliter conferendo Sacramentum in mortali, solum in septuaginta sex casibus.